

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Origo trium præcipuarum Metropoleon, Romanæ, Alexandriæ; Antiochenæ. Earum Sacerdotes, Archiepiscopi, Exarchi, & Patriarchæ tandem dicti. De Patriarchis Iudæorum in Oriente. Emendata lex Codicis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

& Imperij Lib. I. Cap. III.

9

cem aliquam illi scenerari conabor: quam, ut major sit, in contractum velut orbem co-gam.

I. Ecclesiæ ad exemplum Romani Imperij per provincias ab Apostolis ita tributas fuisse, ut inter fratres, ejus Episcopi prima sententia haberetur cui metropolitanae urbis Episcopatus concreditus fuisse, absque ullo negotio probari potest. Inde est quod epistola Petri canonica, Christianos, ad quos est data, provinciarum Romanarum limitibus circumscrivat, *Ponti, Galatiae, Cappadocie, & Asia*. Quæ ratio provinciarum in ecclesiastica dispositione semper viguit, adeo ut Nicomedia Bithyniæ, Cesarea Cappadociae, Amasea Ponti, Ephesus Asia Proconsularis, primatum metropoliticum præ ceteris provinciarum illarum civitatis obtinerint. Idem jus Ancyra apud Galatas sibi semper vindicavit; ita ut Ancyra Ecclesia inter apostolicas eo nomine à Julio I. apud Athanasium recensetur, quod Ecclesiæ Galatæ provinciæ, cuius metropolim Ancyra teneret, Paulus epistolam suam direxerit. Hoc Apostolorum fuisse propositum illustrius sane ostendi non potest quam ex demandata Tito Cretæ insula sollicitudine, ut Presbyteros (seu mavis Episcopos, ut ipse Paulus sequenti verificulo interpretatur) oppidatum constitueret. Manus imponitur Episcopis à synodo provinciæ, cui salrem tres Episcopi praesentes intersint, ceteris scripto consensum præbentibus; sed ea lege, ut Metropolitano τῷ κύρῳ, decretum, & totius negotii auctoritas servetur, juxta canones Nicænos. Hanc formam non aliunde profectam censere par est quam ex Apostolorum institutione, quæ Paulo hinc delineatur. Ordinatio equidem fit à collegio & cœtu Episcoporum, per impositionem manuum Presbyteri; sed ea conditione, ut unus aliquis portioni jure decretum interponat ad vicem Titii, qui disponendam & ordinandam provinciam à Paulo suscepit. Vnde fluxit ut Creta provinciæ ecclesiastica, & Gortyna civitas metropoliticum privilegium illius insula eximum semper habuerit.

Præcepta ad Galatæ c. 1. & 1. Cor. c. 1. & 2. meminit collectum quo non in ecclœs. Galatæ.

In ad Tit. c. 1. Religio te Cretæ, ne confirmari per ecclesias Presbyteri, sicut & ego Episcopi nō.

Kant. = 10.

I. 4. ff. de offic. Procurat.

Apocalypsi. 1.

III. Asia Proconsularis, Attali Regis legato ad Romanos delata, Ephesum urbem tanquam provinciæ metropolim colebat, ut testatur Antonini Imp. rescriptum: qui ad desideria Asianorum rescripsit, Proconsulem ad eam urbem ea de causa appellere debere, cum ingrederetur provinciam. Asia vero ita constituta fuit, ut septem Episcopis, quos Ioannes recentet, commissa fuerit, eo tamen ordine, ut ab Ephesi dignitate nihil decederet. atque ideo in ea

civitate Paulus lares quodammodo fixit, cùm Asiam ad fidem eruditaret, ut conqueritur Demetrius in Actis; & Ioannes Ephesum Cathedra sua cohore restavit. Cui non erit ignota Achæa in provincia formulam à Romanis redacta, (cujus metropolis erat Corinthus, ut docet Annaeus Florus) is consilium Pauli perspectum habebit, cur literas suas non solum ad Corinthios, verum etiam ad omnes qui sunt in Achæa fratres, prescribat. Nempe Achæa & Corinthus nexus metropoleos & provinciarum adinvicem continebantur; ut & Thessalonica, & Macedonia. quæ ratio eundem Paulum impulit ut suis literis & Thessalonicenses, & ceteros qui erant in Macedonia fratres admonereret.

*Aet. c. 19. & 20.
Codex maritrij
Timorhei apud
Phoson immi-
tante 214.
Ireneus, 2.c. 17.*

Florus lib. 2.c. 6.

*2. Cor. c. 1.
Ecclesia Dei que
est Corinthis cosa
coniuicis fratibus
qui sunt in uni-
verso Achæa.
1. Thessal. c. 4.*

*Vide infra lib. 6.c.
1. lib. 7.c. 4. §. 7.
c. 16. §. 7. 8. 9.
Balus Natus ad
Agobardum pag.
112.*

*Tertull. de Pecc.
script. c. 36.*

IV. Sanè apud veteres summa ratio habita fuit earum Ecclesiærum quæ ab ipsis Apostolis institutæ sinceriūs fidei traditiones conservasse censebantur. Verum non immoror huic privilegio. In id enim duntaxat impræsentiarum elabore, ut pateat veterum testimonio, Ecclesiærum per provincias divisionem ab Apostolis fluxisse. Huic sententiæ innititur Tertullianus, cùm haereticorum præscriptionibus elisis, eos ad apostolicarum Ecclesiærum traditiones provocat. *Proximè est tibi Achæa, habes Corinthum. Si non longè à Macedonia, habes Philippos, habes Thessalonicenses. Si potes in Asiam tendere, habes Ephesum. Si autem Italiae adja-
ces, habes Romanam.*

V. Verum etiæ forma dividendarum provinciarum & metropoleon ab Apostolis manaverit; hac tamen divisio ab Episcopis qui erant in majoribus urbibus constituti per incrementa variorum temporum aucta, tandem ultimam dispositionem consecuta est. Vnde profectum ut celebriorum civitatum Episcopi jus quoddam eximium in ceteras Ecclesiæ adepti fuerint: quod ei privilegio respondet, quo ratione originis potiuntur erga colonias à se deducetas eæ urbes quæ inde *Mares* appellantur à veteribus, Ius autem illud officiis quibusdam continebatur; quæ validiora erant vel remissiora inter Ecclesiæ, prout usu & consuetudine invaluerant. Iuris istius quasi possessione in plerasque provincias conspicue erant tres illæ Imperij Romani Civitates, Roma orbis Domina, Alexandria Ægyptiaci regni Princeps, & Antiochia regina Orientis: quarum civitatum Episcopi eximiis privilegiis gaudebant; quæ consuetudine & moribus firmata primum, postea Nicenæ Synodi decreto sancta sunt. Sanè dissimulandum non est, eo canone tres illos antistites Episcoporum tantum vel ad summum Me-

*Dio. Chrys. Orat.
31. Herodianus.
Iosephus de Bello
Iud. l. 3. c. 3.*

B

De Concordia Sacerdotij

tropolitanorum nomine censeri: qui seculo sequenti Conilio Ephesino Archiepiscoporum titulo aucti, in Conilio Constantinopolitano Exarchorum Diœceseos dignitate decorati, tandem in Conilio Chalcedonensi promiscè Archiepiscopi, Exarchi, & novita dictione Patriarcha sunt appellati. Neque enim Patriarcha ille Alexandrinus, cuius meminit Fl. Vopiscus, ad res Christianorum pertinet, licet viris doctis aliter fuerit aliquando visum. Iudei Alexandrinis praefectus erat ille Patriarcha, ex instituto cui Hierosolymorum excidium præbuit originem. Etenim distracti per varias provincias Iudei, Alexandriae & apud Orientem quoddam sibi constituere prepositos sub Patriarcharum nomine, qui spectabiles, clarissimi, & illustres ab Imperatoribus habiti, dignitatem illam hereditario jure ad posteros transmiserunt; aurum coronarium per Apostolos suos exigebant; Primates provinciis praeficiebant, qui in his causis quæ tam ad superstitionem eorum quam ad forum & leges pertinent, ad similitudinem arbitrorum judicarent; donec illis Honorijs rescripto ea judicij reddendi potestate est interdictum. Ab anno quadrageentesimo quarto ad annum quadrageentesimum vicecinum nonum incidit Iudaicorum Patriarcharum excessus ille, ut cum Theodosio loquar, quibus extinctis, eorum nomen Archiepiscopis Christianorum communicatum est. Quod ab Orientalibus profectum est, quibus nota erat Patriarcharum, qui apud Iudeos viguerunt, nomenclatura; non vero Occidentalibus, apud quos nulli Patriarcharum Iudei floruerunt; si vera lectio in Codice Iustiniani & Theodosiano restituatur. Sanè Concilium Chalcedonense in acclamationibus, Leoni Patriarchæ multos annos vovet, & Diaconi Alexandri libellos suos porrigit cum hac inscriptione: *Sanctissimo ac beatissimo Uni-versali Archiepiscopo & Patriarche magne urbis Rome Leoni, & universali Conilio Quinti & Iudices cognitores, Diœceson exarchos, Patriarcharum Diœceseos nomine compellant. Placuit posteris novitate sua istius vocis usus, adeo ut ea nihil frequenter in Constitutionibus Iustiniani & Aetatis Concilij Quinti; propterea quod Patriarchæ appellatio & Archiepiscopi & Exarchi Diœceseos significationem completebatur, id est, & Episcoporum, seu Patrium & Regionis universæ seu Diœceseos Prefectum exprimebat; quemadmodum apud Iudeos Patriarcha *Archon* suis & *metropolitani* erat præpositus. Praevisse videtur*

Patribus in Chalcedonensi Conilio coates Socrates Historicus, qui Diœceson Episcopos à Synodo Constantinopolitana designatos, Patriarchas vocat, ob jura & confortia communionis que retinenda erant cum delectis à Synodo Episcopis, ut fraudulenta hæreticorum contagia vitarentur.

V. Tribus ergo istis Archiepiscopis seu Patriarchis eximia illa quæ moribus antiquis quæsita illis erant in ceteras provincias privilegia, totius orbis consensu sunt confirmata canone vi. Nicenæ Concilij, cuius interpretatio doctissimorum virorum ingenia exercuit. Sanè studio nimio partium & duxerunt tñs afflñxns multa illis exciderunt à quibus scribendis dubio procul temperassent, si disputationis æstus absuisset. Inde factum ut Ruffini explicatio sit lacrata, qui Alexandrino Episcopo Ægypti, & Romano suburbicariarum Ecclesiarum sollicitudinem hoc canone tribui obseruavit. Apud hos enim, totius orbis Ecclesia, suburbicaria habentur, id est, Episcopo Urbis subditæ, apud istos, suburbicaria Ecclesiæ intra Occidentem coercentur. Emergit nova quædam viri celeberrimi sententia, quæ peritissimorum virorum industrias provocavit, ut eam esse repudiandam omnibus probarent. Hujus quæstionis duo præcipua sunt capita. Primum est, hoc canone nullam juris Patriarchici mentionem fieri; sed tantum Alexandrinum & Antiochenum Episcopum, in iis quæ ad jus metropoliticum pertinent, cum Episcopo Romano conferri. Alterum vero, Metropolim Romanam Ruffini temporibus, circa annum quadrageentesimum, iis provinciis definiram (Piceno scilicet, Tuscia, Latio, & Valeria) quæ suburbicaria dicebantur, quod à jurisdictione Praefecti urbi penderent, & ad centesimum lapidem porrigebantur. Quanquam litis hujus dirimendæ arbitrium in me non receperim, quia tamen facili negotio contentiones illæ componi posse mihi videntur, si nova quadam interpretatione & novo probationum generere, quæ ab aliis discussa sunt, adjuventur, meam sententiam inter tales tantos que viros ferre non dubitabo.

VII. Nullus apud me est dubitationi locus quin tres illi Episcopi inter se invicem, quod ad jus Patriarchicum attiner, hoc canone componantur, ut docuit vir eruditissimus R. P. Sirmondus. Cum enim jurisdictione Alexandrini Episcopi quaeversum porrigeretur, non solum per Ægyptum, quæ ab Augusto in provinciam fuerat redacta, sed etiam per Pentapolim, &

Fl. Vopiscus in
Sauniaco.

Patriarcharum
Iudaicorum fr
equor memin
Tit. Col. Th. de
Iudeis & Codicis
apud Origenem,
Epiph. Cy
rillem, Theodos.
& Palladium.

L. 17. & ult. c.
Theodos. de la
dr. Petrus, qui
erat et hoc de re
forficit, confit
Origenem pro
cessus Patriarcha
char. inde pro
fuerit ex Iudeo
rum. C. de Iud.
Si legendum ex
eadem lege, qua
exar C. 6. quod
de Occidentalib
us patribus Pa
triarchis confiri
confuerat. Soli
est additio dictio
ne Patriarcha, qua
abest a C. Infl
piani.

A. 1. Concil.
Chal. A. syno
milla ad l' m
misi p'zys m
a p'z. i. m. Ad.
2. si d' 16. 6.
misi p'zys m
a p'z. i. m. Ad.
3. si d' 16. 6.
misi p'zys m
a p'z. i. m. Ad.
4. si d' 16. 6.
misi p'zys m
a p'z. i. m. Ad.
5. si d' 16. 6.
misi p'zys m
a p'z. i. m. Ad.

Socrate L. f. c. 2.
m. 1. p. 12. 13.
7. 1. 1. 1.

a III. Balaam, &
Baron. Cadi,

b III. Card. Pa
ron, & plausi
aliorum.

c V. Enditum,

CL. Salma.

d V. CL. R. P. Sirmon

ndus,